

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2016. április 21.
(csütörtök)

Horváth Géza

ISTEN NÉPE TÁMADÁS ÉS OLTALOM ALATT

Énekek: 461; 390

Lekció: Jelenések 12.

Alapige: Jelenések 12,1-12

Ekkor nagy jel tűnt fel az égen: egy asszony a napba öltözve, és a lába alatt a hold, a fején pedig tizenkét csillagból álló korona, várandós volt, és vajúdvá, szüléstől gyötrődve kiáltozott. Feltűnt egy másik jel is az égen: íme, egy hatalmas tűzvörös sárkány, amelynek hét feje és tíz szarva volt, s a hét fején hét diadém; farka magával sodorta az ég csillagainak egyharmadát, és ledobta a földre. És a sárkány odaállt a szülni készülő asszony elé, hogy amikor szül, felfalja a gyermekét. Az asszony fiúgyermeket szült, aki vasvesszővel legeltet minden népet. A gyermek elragadtatott az Istenhez, az ő trónusához, az asszony pedig elmenekült a pusztába, ahol Istentől előkészített helye volt, hogy ott táplálják ezerkétszázhatvan napig.

Ezután háború támadt a mennyben: Mihály és angyalai harcra keltek a sárkánnyal, és a sárkány is harcra kelt angyalaival együtt, de nem tudott felülke-rekedni; ezért többé nem volt maradása a mennyben. És levettetett a hatalmas sárkány, az ősi kígyó, akit ördögnek és Sátánnak hívnak, aki megtéveszti az egész földkerekséget, levettetett a földre, és vele együtt angyalai is levettettek. Hallottam, hogy egy hatalmas hang megszólal a mennyben: „Most lett a mi Istenünké az üdvösség, az erő és a királyság, a hatalom pedig az ő Krisztusáé, mert levettetett testvéreink vádlója, aki a mi Istenünk színe előtt éjjel és nappal vádolta őket. Legyőzték őt a Bárány vérével és bizonyágételük igéjével azok, akik nem kímélték életüket mindhalálig. Ezért vigadjatok egek, és akik bennük lakotok; jaj a földnek és a tengernek, mert leszállt hozzátok az ördög nagy haraggal, mivel tudja, hogy kevés ideje van.”

Imádkozzunk!

Áldott Urunk! Hálás a szívünk ezért a csendes óráért, amit itt jelenlétedben tölthetünk. Megérkeztünk a rohanásból, a világ zajából, közönyéből. Megérkez-

ISTEN NÉPE TÁMADÁS ÉS OLTALOM ALATT

tünk, Urunk, egy Isten-ellenes világnak a szellemiségéből. Jó nekünk a te házában elcsendesedni előtted. Ó bárcsak így tennénk, ahogy az énekíró tette valamikor: Úgy érezte, hogy olyan messze vagy tőle, mert a bűnei messze vetették őt magát tőled, az élet forrásától.

Köszönjük az ige biztatását, hogy nem vagy messze egyikünkötől sem, mert közelvalóvá lettél, közel jöttél Jézus Krisztusban, a mi áldott Megváltónkban.

Köszönjük, ha az énekíró úgy érezte, hogy az ő ereje kicsiny. Bocsáss meg, Urunk, hogy olyan gőgös sokszor az ember, hogy azt hiszi, mindent megoldhat, mindent megtehet, mindenre van ereje. Nem veszi észre, hogy a Sátán rabigát tett ránk, és szabadulni kellene. A Sátán az életre tör, te pedig azért jöttél, hogy életünk legyen.

Bocsásd meg, Urunk, hogy sokan mégsem akarnak hozzád jönni, hozzád futni, menekülni a sötétből, a kárhozatból, az Isten-ellenes létből. Köszönjük, hogy szabad hangzik még, és hívásodat hirdetik szolgálid az egész teremtett világon.

Kérünk, adj nekünk ma este is üzenetet igédből. Hadd értsük azt, amit értenünk kell, és hadd zárjuk szívünkbe a te beszédedet, amely lélek és élet.

Ámen.

Igehirdetés

Kedves testvérek, tudjátok, hogy általában a napi igét szoktam akár csütörtökön, vasárnap is elővenni, de most mégis a holnapi igét fogjuk tanulmányozni azért, mert a 12. fejezet itt a Jelenések könyvének a közepe és kulcsa.

Meggyőződésem, hogy ha ezt a fejezetet értjük, főképpen ennek az első 12 versét, meg fogjuk érteni, hogy miről szól a Mennyei Jelenések Könyve.

Úgy van ez írva, mint régen, amikor mi titkos írással írtunk valamit. Főleg az iskolában gyakoroltuk, hogy ha a tanár elkapja a levelezést, ne lássa, hogy mit írunk, főképpen róla. Titkos írással írtunk, és aki tudta a kódot, hogy kell azt elolvasni, akkor meg tudta fejteni az írást, annak az üzenetét.

Így van a Mennyei Jelenések Könyve is, hogy János ezeket az apokaliptikus látomásokat, mintegy ilyen titkos írással leírja, mert akinek értenie kellett, az megértette, akire meg nem tartozott, ne is tudja, hogy mi van benne.

Meggyőződésem, hogy a világ fiai közül, a hitetlenek közül, ha valaki a Mennyei Jelenések Könyvét nem érti, az a János 3,16-ot sem fogja érteni. Mert az azt sem érti: Úgy szerette Isten a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta — pedig az egyszerű ige. Vagy: Azért jött az ember Fia, hogy megkeresse és megmentse, ami elveszett. Figyeljétek meg, hogy hit nélkül azt sem lehet érteni. Hittel lehet megérteni a Szentírásnak minden üzenetét.

Nézzük, hogy ez a 12. fejezet tulajdonképpen miről szól, mert úgy van, hogy ha az igét nem értjük, akkor félreértjük. A félreértett ige még rosszabb, mint a nem értett ige.

A 12. fejezet a Jelenések könyvében meg az egész Szentírásban nagy félreértett ige, mert azzal kezdődik, hogy egy nagy jelet lát János. Azt mondja: egy asszony, aki napba volt öltözve, lábai alatt a hold, a fején tizenkét csillagból korona, terhes volt, szülni akart. Kiáltott és kínlódott a szülésben, és ott van előtte a sárkány, amely az ősi kígyó, az ördög, a Sátán, és várja, hogy megszülessen az

asszony gyermeke. Rögtön ott van, hogy felfalja, elpusztítsa az asszony gyermekét.

Tudjuk, hogy ebből egy irtózatos, hatalmas bálványt is csináltak. A napba öltözött asszony: hatalmas, irtózatos, Istent gyalázó, megvető bálványt is készítettek erről.

Kiről van itt szó? Az Írás összefüggéséből tudjuk, hogy ebben a fejezetben az egyházzal van szó. Krisztus népéről van szó.

Van egy kitűnő dogmatika, a Sebestyén dogmatika, akinek még nincs meg, vegye meg és tanulmányozza, az egy igazi kálvinista, református dogmatika. Sebestyén Jenő írta. Abban van egy ilyen fejezet: az egyház, mint anya. Az egyház, mint Krisztus menyasszonya. Úgy mondja a Szentírás, hogy azok, akiket Jézus Krisztus az Ő igéjével és Szentlelkével megszólított, egybegyűjtött, maga köré gyűjtött, az az egyház. Az a Krisztus-test.

Ez a mostani ige is az egyházzal szól, mert dicsőségét az Istentől kapja, és amely nagy szenvedéseken át részesedik a Krisztusnak, az Ő fejének a győzelmében.

Azt mondja: napba volt felöltözve. Kapja ezt a világosságot. Nem övé a világosság, de kapja azt. Ebbe a világosságba van felöltözve. Emlékezzünk, amikor Mózes lejött a hegyről és fénylett az arca, mert az Istennel való közösség mindig ilyen napba öltözteti az egyházat. Az mindig ilyen tündöklő világosságba akar bennünket öltöztetni. Ez a Krisztusnak az igazsága, szentsége. Az egyház az, amely Krisztusnak a szentségét hordozza.

Kezembe került egy lap a napokban. Most van olyan idő, amikor a különféle felekezetek, csoportok, brigádok kérik az adó 1 %-át. Ott volt egy ilyen hirdetés: adja adója 1 %-át a Krisna-egyháznak. Legszívesebben ilyenkor betelefonálnék vagy jajveszékelnék: kérem, az nem egyház! Mert nem a Krisztus dicsőségébe van öltözve, mert nem a Krisztus világossága ragyogja körül. Sok mindennek lehet nevezni, de egyháznak nem.

Az ő fején tizenkét csillagból korona. Mi lehetett ez a tizenkét csillag? Múltkor elhangzott egy protestáns magyarázat a TV-ben, de hadd ne mondjam a testvéreknek, mert elég, ha én botránkozom. Itt arra kell gondolnunk, hogy a 12 apostol által hirdetett evangélium. Ez az a korona. Mert mire hivatott az egyház? Arra, hogy hirdessétek az evangéliumot minden teremtséknek.

Mi az egyháznak a koronája? A bizonyágtétel. Mi az egyháznak a feladata és küldetése? Hogy Krisztust hirdesse az embereknek.

Az olvassuk, hogy terhes volt és akarván szülni, kiáltott és kínlódik a szülésben. Azért nevezte Sebestyén Jenő is az egyházat anyának, mert olyan szép, amikor ezt mondjuk: anyaszentegyház. Azért anya az egyház, és a dogmatika is így írja, Isten igéje is így tesz róla bizonyágot, mert az egyház feladata: szüljön. Hogy anyává legyen. Az egyház feladata ezen a földön, hogy új életet szüljön. Az ige hirdetése által és a Szentléleknek munkája által csodálatos és titokzatos módon életet hozzon a világra. Jaj annak az egyháznak, amelyik inkább abortuszra megy, minthogy fiaikat és leányokat szüljön.

Volt olyan idő, nem is olyan régen, amikor el lehetett mondani, hogy az egyház nem bizonyult jó anyának, mert nem akart szülni. Ma is lehetnek olyan idők,

ISTEN NÉPE TÁMADÁS ÉS OLTALOM ALATT

amikor az egyház eltéveszti ezt a nagy feladatát, hogy azért jött létre, azért hívta életre Krisztus, hogy ő is életet adjon fiaknak és leányoknak.

Volt, amikor az egyház — Szikszai Béni bácsi használta ezt a kifejezést, és azóta én is használom —, hogy a XX. század elején a magyar református egyház elvetélte az ébredést. Jött a misszió, jött Oroszország felől, jött Románia, Erdély felől, jött Németország felől, és a magyar református egyház nem akart szülni. Féltette az alakját, nem akart kínlódni és szenvedni.

Az egyház azért van, még ha sokan azt is gondolják, hogy az egyház nem ezért van, hanem azért, hogy valamiféle szolgáltató kft. legyen, és szolgáltasson, kielégítse az embereknek az igényét, vágyát, amit az államnak, meg a polgármesteri hivatalnak kellene csinálni, azt csinálja az egyház. Nekem mindig fáj a szívem, amikor az egyházat nem úgy látom, és nem úgy látjuk, hogy a szülésben kínlódik, vajódik és kiáltozik. Ez egy nagy ítélet rajtunk mindig, mikor az egyház nem azon „mesterkedik”, hogy szülni kéne, hanem más miatt kiáltozik. Nekem mindig összeszorult a szívem, amikor az egyház azért kiáltozott, hogy milyen támogatásokat kapjunk. Mikor jön ez meg az a támogatás? Hogy lehet többet kicsikarni az államtól?

Így van testvéreim. Azért mondom, hogy legyen az imádságunk ma este az: Uram, add, hogy a te néped, az egyház ebben vajúdjon, emiatt legyenek fájdalmai, mert ő fiakat és leányokat akar szülni az életre.

Kedves testvérek, látjátok, hogy azt írja burkoltan János az akkori hívőknek, hogy ne csodálkozzatok, ha a Sátán el akar titeket pusztítani. Ha a Sátán koncentrálja az erejét, támadását, hatalmát. Ott ül a szülőszobában ő is, és ott, ahol életek születnek, már ott várja, hogyan tudja őket elpusztítani.

Még a 80-as években, amikor elkezdtük a nagy szabolcsi ifjúsági konferenciákat, abban az időben még nem volt ez olyan egyértelmű, hogy lehet szervezni. Olyan 250 fiatal is összegyűlt egy-egy ilyen konferencián, és sokan ott kaptak életet. Mindig az volt az utolsó nap a nagy, hatalmas szomorúságunk: Uram, de mi lesz? Mert tudtuk, hogy mihelyt felülnek a vonatra, már ott van a sárkány, ott van az ördög, el akarja nyelni őket. Fel akarja falni az új életet. Milyen rettenetes dolog, testvérek. Úgy imádkoztunk: Uram, te tudod... Te hatalmas Isten, törd meg az ellenséget, és rontsd le az ő munkáját!

Milyen nagy vigasz volt az, az akkori hívőknek, amikor János azt írta, hogy „és amikor szült, ragadtaték annak fia Istenhez és az Ő királyi székéhez”, hogy mihelyt megszülettek, mihelyt újonnan születik valaki, már azonnal a mennyben van. Olyan nehéz ezt megértenünk, de így van, testvérek, mert itt van a Bibliának a kegyelemtana, hogy nem azért jutunk fel a mennybe, nem azért ragadtunk Istenhez, mert valamit teszünk, vagy elérünk, mert mi olyan nagyok vagyunk, hanem azért, mert a kegyelem azon nyomban, az újjászületésünk pillanatában, mennyei polgárjogot és állampolgárságot ad nekünk. Mihelyt valaki elkezd Jézus Krisztust követni, azon nyomban beírják a mennyei anyakönyvbe a nevét, ahonnan soha, senki ki nem törli. Azonnal ragadtatik Istenhez és az Ő királyi székéhez.

„Az asszony pedig elfutott a pusztába, hol Istentől készített helye van, hogy ott táplálják őt ezerkétszázhatvan napig.” — Az egyház száműzetéséről beszél ne-

künk ez az igever: Elfutott az asszony a pusztába. Vagy elvitették a pusztába. De figyeljétek meg: amikor János vigasztalja az akkori hívőket, hogy az egyház hogy szenved ezen a világon az üldözésektől, az üldözőktől, a megvetőktől, akkor azt mondja: „A pusztába futott, hol Istentől készített helye van.” Mert nem tud lefutni az egyház Isten térképéről. Ha a pusztába megy is, ha a föld alatt kell működni, mert lehet, hogy lesz még ilyen idő, vigyázzunk! Nem biztos, hogy nem is lesz. Tudjuk, hogy a múlt században is voltak olyan egyháztestek, amelyek a föld alá kényszerültek, mint az első keresztyének a katakombákba, a pusztába, ahol nem lehetett összegyűlni.

Én is emlékszem ilyen időre, amikor nekünk sem lehetett, csak egy asztalos műhelybe titokban összegyűlni, pedig hát én még a kommunizmusnak csak az utolsó évtizedeit éltem meg, hála Istennek. Vannak, akik sokkal többet éltek meg belőle. Amikor nem lehetett összejönni, amikor elvették a Bibliát. Ez nem a középkorban volt, testvérek, nem a keresztyének üldözése korában volt, ez az 1980-as években volt. Jött a titkosrendőrség, és mindenkiről, akinek a szívében ott volt Krisztus, tudtak mindent. És az asszony a pusztába megy. Felajánlották ott sokaknak: ne menj a pusztába. De az egyháznak ott a helye, mert ott Istentől elkészített helye van.

Deportálták a lelkipásztorokat. Tudjátok ti, hogy mi volt az, mikor a hívő lelkipásztorokat eltették azért, csak azért, mert tele van a templom, ahol ő prédikál. Kiűzték a pusztába őket, olyan helyekre, ahol nincs vasút, nincs busz, nincs út. Ilyen kis határmenti falvakba, pici gyülekezetekbe, hogy éhen haljanak. De ott Istentől elkészített helyük volt. Ez az ige vigasztalta az akkoriakat, hogy az egyház az Úré, és azon a pokol kapui sem fognak diadalmat venni. Mennyei oltalom, mennyei védelem és mennyei gondoskodás alatt van az egyház még itt a földön is. Már itt a földön is.

Nézzétek meg Illést! Ő igazán a pusztába ment. Odamegy a Kérit patakhoz, de neki ott van az Istentől elkészített helye. Be akarja ő adni a „kulcsot”, be akarja ő dobni a törülközőt, le akarja ő magát nyugdíjaztatni, de Isten nem engedi. Hanem ott van a Kérit patakja, hollók hoznak neki kenyeret. Aztán elmegy, nem a környéknek a leggazdagabb vállalkozójához küldi, hanem egy özvegyasszonyhoz, hogy gondoskodják róla. Amikor odamegy Illés, azt mondja az özvegyasszony: ember, nekem sincs... Illés nem azt mondja: Uram, hova küldtél te engem? Egy szegényt a még szegényebbhez? Egy koldust a még nagyobb koldushoz? Hanem azt mondja: süsd meg, hozd el nekem. Ne aggódj, ne félj! És a vékabeli liszt és a korsóbeli olaj ki nem fogyott.

Tovább megy a vigasztalás. Azt mondja: „lőn az égben viaskodás: Mihály és az ő angyalai viaskodtak a sárkánnyal, és a sárkány is viaskodott, és az ő angyalai” — vagyis így fogalmaztam meg: ami a földön történik az egyházzal, az soha nem közömbös a mennyben. Ami a földön történik, annak mennyei kihatása van.

Itt a földön az asszony, az egyház elűzetik a pusztába, a mennyben meg elkezdenek a Sátánnal viaskodni. Azzal a Sátánnal, amelyik ott mesterkedik, ott akar pusztítani. Azt akarja, hogy kincset, életet, hitvest, gyermeket mind elvegyék, és akkor azt olvassuk: Mihály és az ő angyalai elkezdenek viaskodni a mennyben ezzel a Sátánnal.

Igen, testvérek, a 8. vers azt mondja: de nem vehetnek diadalmat. És az ő helyük sem találtatik többé a mennyben. És a Sátán levettetik a mennyből. Nincs többé bejárása. — Kidobják! Nem csodálatos dolog? Mert akármilyen erős, akármilyen félelmetes, akárhogy viczorog, nem vehet diadalmat. Meg vannak számlálva a napjai. Le van győzve. Olyan, mint a méh, aminek a fullánkja már nincs benne. Még ijesztget, még mocorog, de már nem tud szúrni, nem tud csípni. Nem fog fájni. — De még azért rémisztget.

A mennyben hogy ne lenne kihatással az, ami a földön történik? Amikor azt mondja az ige: a mennyben öröm van egy bűnös ember megtérésén. Valaki a földön hallja az ígét, mondjuk egy templomszéken, a menny angyalai meg elkezdnek dalolni, énekelni. Nem csodálatos, hogy ami a földön történik, a menny és a föld, a teremtett világ, a látható és láthatatlan világ összhangban van egymással. A hitetlen ember meg azt mondja: nincs menny. Az van, amit látunk, amit megésszünk, amit megfogunk. Hol lenne a menny? János meg bele lát oda. Isten szétnyitotta a függönyt. És azt mondja: ő ezt a csodát látja.

Azt mondja Isten ígéje, hogy „hallottam nagy szózatot: most lett meg az idvesség és az erő, és a mi Istenünknek országa, Krisztusnak hatalma, mert a mi atyánkfiainak vádlója levettetett, aki vádolta őket éjjel-nappal a mi Istenünk előtt”.

Ezért is ki kellett onnan hajíttatni, mert a Sátán „munkája” az volt, hogy a mennyben a hívőket vádolta. Nem szűnt meg akkor, mikor volt bejárása, a Sátán a hívőket mocskolni a mennyben. A hitetlenekkel nem foglalkozott, mert a Biblia megmondta, hogy azok ’rendben vannak’. Azok az övé, azok majd mennek vele a kénköves tüzes tóba, azok mennek vele a kárhozatba, az elvettetésbe. Érdekes, hogy mindig csak a hívőkkel foglalkozik. Ott áll az asszony előtt. Nincs más dolga. Ez a legnagyobb dolga és feladata, hogy amikor szül az asszony, megegye a magzatot. Elpusztítsa a magzatot. Jóbot vádolja, Jósua főpapot vádolja. Istennek bemutatja: itt ez a lelki toprongy.

Pál apostol a római levélben milyen csodálatosan írja, diadalmasan: kicsoda az, aki vádolja az Isten választottjait? Kicsoda az, aki kárhoztat? Hála az Istennek — mondja a Korinthusi levélben —, aki a diadalt adja nekünk, a mi Urunk Jézus Krisztus által. Levettetett a vádló. Attól kezdve a hívőknek a mennyben csak közbenjárójuk van. Egyetlen közbenjáró: Jézus Krisztus. — Hát nem nagy szerű? Nem nagy sansz ez nekünk, hívőknek? Már a mennyben nincs vádlónk, csak védőügyvédünk van a mennyben. Olyan van, aki mellettünk szól. A Biblia ezt így írja: esedezik értünk kimondhatatlan fohászkodásokkal.

Gondoljatok az 1János 2,1-re: Szeretteim, ha valaki vétkezik közöttetek, van szószólónk a mennyben. Van paraklétozunk a mennyben. Van védőnk a mennyben, a Jézus Krisztus, aki drága vérének áldozatát ránk alkalmazza állandóan. Újra meg újra. Azt mondja János a hívőknek: testvérek, nincs vádlónk a mennyben. Nem vádol semmi az Isten előtt. A bűnünk sem vádol bennünket az Isten előtt, mert Jézus Krisztus elrendezte.

„És ők legyőzték azt a Bárány véérért és az ő bizonyágtételüknek beszédéért, és az ő életüket nem kímélték mindhalálig.” — Vagyis ez a 11. vers azt akarja mondani, hogy az, hogy Mihály arkangyal a Sátánnal birkózik, öltre megy és ve-

rekszik, nem jelenti azt, hogy a földi egyháznak nem kell harcolnia. Hogy mi ölbe tett kézzel ülhetünk.

Mit ajánl, hogyan harcolhatunk mi földi egyház, Istennek népe? Azt mondja: a Bárány véérért győzték le. Tehát azt jelenti, hogy a harcnak a győzelmes kimenetele nem a mi érdemünk lesz soha. Mert a Bárány vérében az már biztosítva van. Már Jézus golgotai halálában az elrendeztetett. És az ő bizonyágtételüknek beszédéért. Ez is nagyon fontos. Hogyan harcolhatunk? Úgy, hogy egyre inkább bizonyágot teszünk.

Mi klasszikusan azt szoktuk mondani: vedd fel Isten fegyverzetét! (Ef 6.) De hogyan harcolhatunk? „a bizonyágtételüknek beszédéért”. Ezért ne kerüljük ki a bizonyágtételt. Azt írja: ezek a hívők, a Krisztus gyermekei az életüket nem kímélték mindhalálig. Az Ószövetségben van egy ilyen ige, hogy háború idején nem engednek szabadságra senkit. Életüket nem kímélték mindhalálig. Az a Jézus Krisztus tulajdona, aki az ő életét a Krisztus-követésben és a Krisztusnak való szolgálatban nem kíméli, hanem az Ő drága Megváltójának, Jézus Krisztusnak a szolgálatában és követésében áll.

Jézus Krisztus azt mondja: E világon nyomorúságotok leszen. Az egyház nem rendezkedhet be soha ezen a világon uralkodásra, soha nem rendezkedhet be valamiféle nagy magasztos dolgokra, mert annak a Jézusnak szolgál, aki azt mondta: Ő szolgává lett.

A múlt csütörtökön mondtam az udvaron beszélgetve valakinek: Volt egy kedves hívő evangélikus püspök. Börtönbe is zárták, mert általában a hívőket börtönbe zárták, akit nem, azért, mert nem volt hívő. Ment látogatásra, generális vizitációra, ez a püspök egy dunántúli faluba. Hatalmas díszkaput csináltak neki. Ő megállt a díszkapu előtt és azt mondta: addig ő be nem megy a faluba, míg ezt a díszkaput le nem bontják, mert ő annak a Jézusnak a szolgája, aki számárháton vonult be Jeruzsálembe.

Óriási botrány lett, de le kellett a díszkaput bontani, de talán még ma sem emésztette meg a gyülekezet, hogy volt itt valaki, aki velünk a díszkaput lebontatta. Mert az egyház nem azért van ezen a világon, hogy csillogjon-villogjon, az aranyait meg drágaköveit mutogassa. Az egyház nem azért van ezen a világon, hogy kiszolgálja az emberek igényeit, hanem azért, hogy engedelmeskedjen Jézus Krisztusnak, és hirdesse: a Szabadító elközelgetett. Azért, hogy szolgáljon, hogy bizonyágot tegyen, hogy Jézus vérét magasztalja. Nem aranyon, nem ezüstön, hanem az Ő drága vérén váltott meg minket a mi atyáinktól örökölt hiábavaló életünkből.

Ez a rész is a Bárányt magasztalja, nem az egyházat. Az egyház csak azért van, mert Isten így gondolta, mert jónak látta. Mert tetszett az Istennek, hogy egy népet válasszon magának, hogy azokat megváltsa, elhívja, megszentelje, megigazítsa, megdicsőítse, és ezért az egyháznak állandó programja ezen a földön: dicsőíteni az Urat, és soha el nem felejteni, hogy nem itt a földön kapjuk meg az osztályrészüket, hanem ott a mennyben majd a színről-színre látás csodájában.

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus, magasztalunk, hogy te vagy az egyház feje és te vagy az egyház alapja is, te vagy minden mindenkiben.

ISTEN NÉPE TÁMADÁS ÉS OLTALOM ALATT

Köszönjük, hogy hívod még a tieidet. Kérünk: hívjad szent hívással. Köszönjük, hogy tudjuk a Szentírásból, hogy ez a hívás ellenállhatatlan. Nem létezik, hogy aki meghallja azt, el ne induljon. Hogy aki meghallja az ígét, az ki ne jöjjön, fel ne támadjon, újjá ne szülessen.

Bocsásd meg, hogy sokan csak hallják az ígét. De tudjuk, hogy akik meghallják, azok élnek.

Kérünk, fogadd hálánkat, amiért most nincs felettébb való üldözés. Készíts bennünket arra az időre, amikor lehet. Most is fenekednek az egyház ellen, most is benne van a sztrájk-programban, hogy vegyék ki az iskolákból a hitoktatást, mert nem kell az Isten. Ma is a sárkány valóságos hatalom, nagy szellemi erő. Mindent akar adni a gyerekeknek, a fiataloknak, felnőtteknek, csak éppen az Istent nem, a boldogságot és békességet nem.

Könyörülj meg, Urunk, és engedd, hogy vértessük fel magunkat ezzel a gondolattal, hogy nem ezen a földön lesz teljes, tökéletes igazság, hanem majd ott, a te dicső országodban.

Köszönjük, hogy te szülsz újjá életeteket, Urunk, és növeled a gyülekezeteket mindig az üdvözülők seregével. Légy áldott érte!

Áldd meg életünket, gyülekezetünket, a betegeinket, gyászolóinkat. Kérünk, fogadd hálánkat, dicsőítésünket, megöletett Bárány, minden tetteredért.

Ámen.

390,1 dicséret

d' *Luther M.(?) Wittenberg, 1529.*

E- rős vár a mi Is- te- nünk, Jó
Ha ő ve- lünk, ki el- le- nünk? Az
fe-gy-ve- rünk és paj- zsunk,
Úr a mi ol- tal- munk. Az
ős el- len- ség Most is ül- döz még, Nagy
a se- re- ge, Csa- lárd- ság fe-gy-ve- re;
Nincs i- lyen több a föl- dőn.